

Košmar zimske noći

Napomena: tekst u ovoj rubrici nije pogodan za mlade od dvanaest godina, a preporučljiv je za sve starije od tog uzrasta.

Pre pet godina bio sam pijan, poslednji put u životu. Popio sam brdo alkohola s tri najbolja ortaka, koji su me voleli najviše na svetu, baš kao i ja njih; bila je to muška verzija serije „Seks i grad”. Njihovo odobravanje onoga što činim grejalo me je kao sunce i davalo mi dodatno samopouzdanje, iako sam, kao apsolvent generacije i apolonski tip, bio, bez foliranja i lažne skromnosti, najbolji frajer u ekipi. I šire.

Cimali smo se te noći s nekim našim starim ribama, naručivali tekile i koktele, smejali se; htele su sve da budu samo sa mnom, što se nije dopalo mojim drugarima. Dobro, otišao sam s njima, za ribe ima vremena i sutra...

Onda sam seo za volan da meni omiljene likove odvezem kuda treba. Zujao sam kroz naše selo Pančevo, preletao „ležeće pandure”, „crtao” gumama po asfaltu, pravio „osmice”; pravio sam se važan – mogao sam, bilo je četiri ujutro i nigde žive duše, a ovi moji su me ložili ko konja putka: „Pizdo, smaramo se, brže!” Ja još luđe!

Onda sam naleteo na psa, tako mi se barem učinilo: nešto je, pošto sam to „nešto” udario prednjim desnim farom, izdaleka cičalo kao ker na samrti. Izašao sam iz automobila da mu pomognem, volim pse, i sam sam tada imao labradora. Dok sam se kretao i prelazio tih desetak metara, koliko je živi stvor odleteo, podilazila me je jeza, neka nestvarna, kao da sam shvatio šta sam učinio pre nego što sam to i video: čovek, kasnije sam čuo, pijaniji od mene, ležao je u potpuno neprirodnoj pozi, jer je bio sasvim polomljen, smrvljen.

Počeo sam da ga podižem, izgledalo je to kao da grliš krpenu lutku. Zvao sam upomoć, ma, drao se, pokušavao da mu sa samo deset prstiju zatvorim dvadeset rana iz kojih je šikljala krv; otreznio sam se, poslednji put u životu. Moji ortaci nisu mrdnuli iz automobila, sedeli su tamo i ćutali; čak mi se učinilo da se jedan od njih i smeja.

Pet godina kasnije, iako sam ja skoro nem dok honorarno prikupljam sekundarne sirovine, oni ne ćute. Jedan je

Ilustracija Dušan Ludvig

pi-ar menadžer, drugi profesor u školi, treći direktor javnog preduzeća. Pozvali su me da se nađemo čim su čuli da sam ponovo na slobodi. Rekli su mi da su tu za sve što mi treba, a onda pognuli glave, začutili i jedva čekali da odem.

One naše stare ribe su prelepe mlade majke; sretao sam ih u poslednje vreme u parku. Javljao sam im se, nisu uzvraćale, bilo im je neprijatno. Razumem, paze na svoju decu; pa, ja sam bivši robijaš, s petogodišnjim stažem. Mora da se pitaju ko me je tamo hvatao zguza, kakve bolesti mogu da širim, o čemu bih mogao da lajem... Ne ljutim se na njih: ni na bivše cice, ni na bivše ortake.

Ljut sam na sebe – trudim se da budem fin prema svima i da niko ne primeti očaj na mom licu; imam samo trideset, a ne pada mi na pamet da ikada ponovo sednem za volan, ulazim isključivo u gradski prevoz; ne, sigurno više nikada neću piti. Džabe i ta ljutnja: ubio sam čoveka, a on je – da sam, kada je trebalo, bio pametniji i zreliji, više svoj – mogao još uvek da bude živ. I ja sa njim. Mogao sam da budem zaista slobodan...

Svaka sličnost sa stvarnim ljudima i događajima je slučajna. Apsolutno namerno apelujemo na sve učesnike u saobraćaju, pogotovo na one najmlađe i najneiskusnije, da ne voze ako nisu savršeno trezni i trezveni. Idu praznici, ne dajte da od njih stvorimo horor priče. Lep provod!

Siniša Trajković